

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 120.599 van 13 juni 2003
in de zaak A. 128.117/X-11.155.**

In zake : Jan CREVE
die woonplaats kiest bij
Advocaten M. STORME en I. ROGIERS,
kantoor houdende te 1000 BRUSSEL,
Verenigingstraat 28

tegen :

1. de gemeente BEVEREN,
2. het Vlaamse Gewest,
die woonplaats kiezen bij
Advocaat H. SEBREGHTS,
kantoor houdende te 2018 ANTWERPEN,
Mechelsesteenweg 33.

Tussenkomen partij :

de n.v. VAN WELLEN,
die woonplaats kiest bij
Advocaten C. DE WOLF en K. ROELANDT,
kantoor houdende te 9680 MAARKEDAL,
Etikhovestraat 6.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE Xe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Jan CREVE op 16 oktober 2002 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 12 augustus 2002 van het college van burgemeester en schepenen van gemeente Beveren waarbij aan de n.v. VAN WELLEN de stedenbouwkundige vergunning wordt verleend voor het oprichten van een asfalt- en betoncentrale met steenslagbehandeling, gelegen langs Blikken- haven 1748 te Beveren, op een perceel, kadastraal bekend Sectie E, nrs. 209/2, 243/2, 243/3, 243/4 en 243/5;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur Ch. BAMPS;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 7 februari 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 28 februari 2003, datum waarop de zaak wordt uitgesteld tot de openbare terechtzitting van 4 april 2003;

Gehoord het verslag van Staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat M. STORME, die verschijnt voor verzoeker, van Advocaten H. SEBRECHTS en Y. LOIX, die verschijnen voor de verwerende partijen, en van Advocaat J. TIMMERMANS die, loco Advocaten C. DE WOLF en K. ROELANDT verschijnt voor de tussenkomen-
de partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur Ch. BAMPES;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de n.v. VAN WELLEN met een verzoekschrift van 6 november 2002 heeft gevraagd om in het administratief kort geding te mogen tussenkomen; dat er grond is om het verzoek in te willigen;

Overwegende dat verzoeker als repliek op het verslag van het bevoegde lid van het auditoraat een "pleitnota" neerlegt alsook aanvullende stukken; dat dergelijke nota niet is voorzien in het procedurereglement betreffende de behandeling van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging; dat zij daarom uit de debatten wordt geweerd; dat ook het overleggen van bijkomende stukken niet is voorzien in het voornoemd procedurereglement; dat derhalve ook de bij de pleitnota gevoegde stukken alsook de ter terechtzitting neergelegde foto's die op het eerste gezicht geen betrekking hebben op een aangelegenheid die desgevallend toch ambtshalve door de Raad van State zou moeten worden onderzocht, uit de debatten worden geweerd;

Overwegende dat de verwerende partijen het belang van verzoeker bij de vordering betwisten; dat er vooralsnog geen noodzaak bestaat om over de opgeworpen excepties uitspraak te doen; dat een onderzoek van en uitspraak over deze excepties alleen nodig is indien zou komen vast te staan dat de

grondvoorwaarden voor het toewijzen van de vordering tot schorsing vervuld zijn, wat, zoals hierna zal blijken, niet het geval is;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat artikel 17, § 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State bepaalt dat de vordering tot schorsing een uiteenzetting van de middelen en de feiten dient te bevatten die volgens de indiener ervan het bevelen van de schorsing rechtvaardigen; dat artikel 8, tweede lid, 5°, van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State bepaalt dat de vordering tot schorsing dient te bevatten "een uiteenzetting van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte of het aangevochten reglement de eiser een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen"; dat uit deze bepalingen volgt dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift duidelijk en concreet dient aan te geven waarin precies het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is gelegen dat zij ingevolge de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit ondergaat of dreigt te ondergaan, en dat met niet in het verzoekschrift tot schorsing opgenomen feiten en verklaringen hieromtrent geen rekening kan worden gehouden;

Overwegende dat, wat de tweede door voornoemd artikel 17, § 2, opgelegde voorwaarde betreft, verzoeker in de vordering tot schorsing onder het kopje "algemene beschouwingen" inzonderheid opmerkt dat de onherstelbare schade die ontstaat bij de verdere uitvoering van de vergunde werken zal optreden nog voor een uitspraak ten gronde is gedaan, dat de ervaring leert dat het onwaarschijnlijk is dat bij werken van een dergelijke omvang de schade achteraf wordt hersteld, dat het nadeel des te erger is daar er geen passende beoordeling werd gemaakt die tot doel heeft de overheid in te lichten omtrent de aard en hoegrootheid van de gevaren en risico's die de inrichting met zich zal brengen in het bijzonder voor de effecten op de speciale beschermingszones, dat de verder uiteengezette nadelen voornamelijk betrekking hebben op het leefmilieu en het woonklimaat van verzoeker; dat hij voorts

de omvang van de uit te voeren werken uiteenzet, alsook de omgeving - De Putten schetst; dat hij vervolgens uiteenzet wat volgt :

"4. Aantasting leefmilieu en woonklimaat.

De bestreden beslissing(s) betreft ontbetwistbaar een zeer ernstige en quasi onherstelbare aantasting van het natuurlijk leefmilieu en van het woonklimaat.

Ondanks de relatieve nabijheid van het havengebied, was de omgeving waarin verzoeker woont bij de aanvang van de door de bestreden beslissing vergunde werken nog steeds een bij uitstek landelijke omgeving met een enorme schat aan natuurwaarden. Hij en zijn gezin wonen in één der rijkste natuurgebieden van Vlaanderen. De bestreden vergunning zorgt ervoor dat op 300 meter van zijn erf een gigantische beton- en asfaltcentrale en steenslagbehandeling (komt) en dit voor een oppervlakte van meer dan 10 hectaren.

Door de bestreden beslissing gaan meer dan 10 hectaren waardevol en beschermd natuurgebied onmiddellijk en rechtstreeks verloren. Uit foto's (STUK 10 A) blijkt zeer duidelijk (de) pracht van Putten Hoog. Momenteel wordt, zoals uit STUK 10 B blijkt, aan een ijl tempo dit ganse gebied verwoest en is een onmiddellijke schorsing van de tenuitvoering vereist teneinde verdere onherstelbare schade te vermijden.

De foto's van STUK 10 B zijn getrokken van op het dijkje dat (...) tussen de erven van verzoeker en het betwiste gebied gelegen is. Zij tonen aan hoe snel, met prefab, wordt gebouwd. De getoonde gebouwen situeren zich op het meest ver verwijderde punt t.a.v. het erf van verzoeker.

De leefkwaliteit van verzoeker wordt in sterke mate bepaald door het behoud van natuurgebieden, omdat die de rustige bewoonbaarheid verzekeren, een bijzonder leefklimaat voor de kinderen scheppen en grote mogelijkheden bieden tot gezonde en zinvolle recreatie. Verzoeker is actief in natuurverenigingen - bv. in de Werkgroep Natuurreservaten Linkeroever Waasland - in de streek en ma(a)k(t) daadwerkelijk gebruik van de natuur. Zijn kinderen ravotten dagelijks in de streek(...) en graven er zelfs relictten op uit ver vervlogen tijden (die bewaard bleven onder modderpoelen van vroegere overstromingen).

Een aanzienlijk deel (direct 10ha) van de natuurwaarden die verzoeker omringen worden onmiddellijk vernietigd en verminderen dus de levenskwaliteit van verzoeker(...) en zijn gezin, evenals hun woonklimaat. De (lager gelegen) Putten Weiden waar verzoeker woont, zal door de betwiste bouwwerken en betonningen opdrogen en dus in zijn natuurlijke kenmerken worden aangetast

Daarnaast dient (t)e worden gewezen op de rechtspraak van Uw Raad die stelt: 'dat het nadeel ook kan gelegen zijn in de functie of bestemming die aan het gebouw wordt gegeven door de bedrijvigheid die er plaats zal vinden; dat de omstandigheid dat die bedrijvigheid nog eens aan een specifieke milieuvergunning is onderworpen, niet meebrengt dat het nadeel dat verbonden is aan de functie die het gebouw zal vervullen, niet met goed gevolg kan worden aangevoerd ter ondersteuning van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bouwvergunning en zonder meer zou moeten worden toegeschreven aan de milieuvergunning die voor de werking van het bedrijf dat erin zal worden geëxploiteerd, is vereist; dat immers ook de functie, de bestemming of het gebruik van een gebouw op zich een stoornis in het leefklimaat kunnen veroorzaken'. (...).

(...).

Het is duidelijk dat de exploitatie van de beton- en asfaltcentrale en steenslagbehandeling enorme hinder zal veroorzaken: lawaai, zeer veel stofschade en stofhinder,

Doch de functie, bestemming of gebruik van het gebouw zijnde een beton- en asfaltcentrale en steenslagbehandeling veroorzaakt in casu een stoornis van

het leefklimaat op zich, mede gelet op het feit dat zij gelegen is in natuurgebied (SBZ-V).

4. Aantasting landschap.

De bestreden beslissing, de uitgevoerde werken en de uit te voeren bouwwerken veroorzaken (on)herstelbare verminking van het landschap.

Het polderlandschap is een vlak landschap (laagste punt De Putten is circa 1,5 m boven zeespiegel). De bestreden vergunning laat toe gebouwen van in totaal vele hectaren oppervlakte op te trekken met een hoogte die varieert tussen de 3,5 en 6 meter. Deze tasten uiteraard het landschap aan.

Erger nog zijn de installaties die tevens worden geplaatst: 24 meter voor de betoncentrale en 22 meter voor de asfaltcentrale. De transportbanden in de overslagzone zijn zelfs gesitueerd op een hoogte van 30 m.

Weliswaar is er op een zekere afstand tussen het erf van verzoeker en het litigieuze gebied een dijk van ongeveer viereneenhalf meter hoogte, doch dit zal niet verhinderen dat de installaties en de gebouwen die op nog geen 300 meter gelegen zijn zeer goed zichtbaar zullen zijn en het unieke polderlandschap zullen verstoren.

Ook de in de milieuvergunning voorziene(...) groenomheining van 5 meter hoogte is slechts een schaamlapje en is trouwens geen voorwaarde voor de bouwvergunning en dus de uitvoering van de werken.

Verzoeker weet dat hij geen absoluut recht op een ongeschonden landschap heeft, maar een betoncentrale, asfaltcentrale en steenslagbehandeling in een natuurgebied, zelfs een Europees beschermd gebied, zijnde vogelrichtlijngebied, is toch onmogelijk...

De vergunde werken zullen de omgeving relatief onveilig en vervuilend maken door de enorme toename van het verkeer dat onvermijdelijk zal ontstaan.

Dus een ganse metamorfose dreigt, zowel visueel-landschappelijk als kwalitatief.

5. Angstgevoel.

Ook de manier van werken en de snelheid (...) hebben hun weerslag op het leefklimaat.

Met name kwam verzoeker terug van vakantie op 20 augustus 2002 en zag hij werkmannen bezig met grondwerken.

Achteraf bekeken is het zelfs bijzonder vreemd dat er reeds op 20 augustus grondwerken bezig waren: de bestreden vergunning is afgeleverd op 12 augustus en voorziet dat zowel het College van Burgemeester en Schepenen als de Gemachtigde ambtenaar op de hoogte dienden te worden gebracht van het begin van de werkzaamheden of handelingen waarvoor vergunning is verleend, en dit ten minste acht dagen voor de aanvatting ervan. De bestreden beslissing dateert van 12 augustus, de aanvang van de grondwerken van 20 augustus: zelfs in het meest spoedige denkbeeldige geval werd de termijn van 8 dagen zeker niet gerespecteerd.

Op 3 september 2002, na een schooldag (verzoeker is leraar) zag hij dat er plots ernstige werken bezig waren.

Sindsdien wordt het terrein met bruto geweld en o.a. met bulldosers vernield. Ter illustratie: het bos van enkele hectaren werd op 7 oktober op één dag als het ware verwijderd.

Op nog geen maand tijd werden reeds 2 gebouwen bijna volledig opgetrokken.

Dit geeft een zéér beangstigend gevoel.

Dit psychologische nadeel is des te groter voor de kinderen uit het gezin van verzoeker(...), wiens leefklimaat op jonge leeftijd grondig wordt vernield. Ondanks het dekreet van 15 juli 1997 op het kindereffectenrapport wordt in de bestreden beslissing en in het hele project met kinderen hoegenaamd geen rekening gehouden.";

Overwegende dat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zijn rechtstreekse oorzaak moet vinden in de aangevochten beslissing; dat het aan verzoeker toekomt concrete en precieze gegevens aan te brengen waaruit kan blijken dat zulks het geval is; dat ter zake vage en algemene beweringen die niet worden gestaafd door concrete gegevens eigen aan de zaak zelf op zich niet volstaan; dat wat het nadeel betreft betrokken op de aantasting van het leefmilieu en het woonklimaat en inzonderheid het nadeel betrokken uit het verloren gaan van tien hectaren waardevol en beschermd natuurgebied en natuurwaarden, alsook wat het nadeel betreft afgeleid uit de aantasting van het landschap, de overige partijen in het geding kunnen worden bijgetreden waar die stellen dat dit nadeel haar eigenlijke en rechtstreekse oorzaak niet vindt in de tenuitvoerlegging van de bestreden stedenbouwkundige vergunning, maar in de tenuitvoerlegging van de op 18 maart 2002 door de Vlaamse regering verleende stedenbouwkundige vergunning voor het uitvoeren van baggerwerken ter hoogte van het Deurganckdock - fase 1, 2 en 3, het baggeren van een verbindingsgeul met de Schelde, de afwerking van de bergingszones S8, S9, S10, S11, S12 en C34, de aanleg en ophoging van de bergingszones S13, S14, S15, S16, C45, C59, C60, C61, C62 en C63, de bouw van een afsluitdam in het Doeldok, het dempen van een gedeelte van Doeldok, de ontbossing van de bergingszones C34, de verruiming van de Drempel van Frederik en Zandvliet, zoals die bekrachtigd werd bij artikel 2, 2° van het decreet van 29 maart 2002 houdende bekrachtiging van de stedenbouwkundige vergunningen verleend door de Vlaamse regering op 18 maart 2002 in toepassing van het decreet van 14 december 2001 voor enkele bouwvergunningen waarvoor dwingende redenen van groot belang gelden; dat minstens verzoeker verzuimt in de vordering tot schorsing op concrete wijze uiteen te zetten dat het door hem aangevoerde nadeel volgt uit de bestreden beslissing en niet uit de tenuitvoerlegging van de voornoemde bij decreet van 29 maart 2002 bekrachtigde vergunning; dat verzoeker weliswaar ter terechtzitting doet gelden dat hij de vernietiging vordert van voornoemd decreet, doch dat wat het nadeel betreft, deze bekrachtigde stedenbouwkundige vergunning in hoofde van verzoeker definitief is geworden; dat verder de omstandigheid dat, naar verzoeker betoogt, "de functie, bestemming of gebruik van het gebouw zijnde een beton- en asfaltcentrale en steenslagbehandeling (...) in casu een stoornis van het leefmilieu op zich (veroorzaakt)", de verzoeker er niet van ontslaat in zijn vordering concrete elementen aan te voeren waaruit op overtuigende wijze blijkt dat dit nadeel persoonlijk is, ernstig is en volgt uit de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing; dat te dezen verzoeker stelt dat "het (...) duidelijk (is) dat de exploitatie (...) enorme hinder zal veroorzaken: lawaai, zeer veel stofschade en stofhinder", zijnde feitelijke

elementen die eerder betrekking hebben op de exploitatie van de inrichting, waarvan niet wordt betwist dat ze milieuvergunningsplichtig is, zonder dat verzoeker toelicht op welke wijze deze nadelen volgend uit de exploitatie, dienstig zijn ter beoordeling van het nadeel dat voortvloeit uit de thans bestreden vergunning; dat evenmin een "(on)herstelbare vermindering van het landschap" op zich volstaat om in hoofde van verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen, minstens heeft verzoeker verzuimd dit in zijn vordering toe te lichten; dat verzoeker ter zake niet concreet maakt welke visuele hinder hij dreigt te ondergaan ingevolge de tenuitvoerlegging van de thans bestreden vergunning; dat deze concretisering te dezen nochtans met des te meer precisie vereist is, gelet op de door de verwerende partijen in het dossier gevoegde foto's, die door de verzoeker niet worden betwist, en die het afdoende aannemelijk maken dat verzoeker geen zicht heeft op de bouwwerken ingevolge de reeds op grond van de voornoemde stedenbouwkundige vergunning van 18 maart 2002, bekrachtigd bij decreet van 29 maart 2002, uitgevoerde ophogingen van het bouwperceel tot, naar de verwerende partijen stellen, 5 à 6 meter boven de percelen (en woning) van verzoeker; dat verder, los van de vraag of in casu een passende beoordeling of effectenstudie diende te worden opgesteld, het loutere feit dat dit niet is geschied, op zich niet aantoonde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden stedenbouwkundige vergunning aan verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen; dat wat het aangevoerde "psychologische nadeel" betreft en los van de vraag of dit volgt uit de tenuitvoerlegging van de vergunning en zo ja, of dit niet volgt uit de werkzaamheden zelf en derhalve tijdelijk lijkt, zulks te begrijpen is als een moreel nadeel waarvan niet aannemelijk wordt gemaakt dat het eventueel later tussen te komen annuleringsarrest aan verzoeker onvoldoende morele genoegdoening zal verschaffen; dat verzoeker, ondanks het feit dat hij zijn vermeende nadelen uiteenzet over verschillende bladzijden, zijn betoog vrij hypothetisch en vaag houdt en onvoldoende concrete gegevens of overtuigende argumenten aanbrengt waaruit zou kunnen blijken dat de opgeworpen nadelen ernstig zijn en voortvloeien uit de tenuitvoerlegging van de bestreden vergunning; dat met ter terechtzitting aangevoerde nieuwe feiten en argumenten geen rekening wordt gehouden; dat derhalve de uiteenzetting van verzoeker geen concrete en precieze gegevens bevat waaruit blijkt dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen zoals bedoeld door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;

Overwegende dat verzoeker ter terechtzitting vraagt "voor zover nodig" een prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen, m.n. :

"Wordt aan de volle werking van het gemeenschapsrecht en in het bijzonder van de Vogelrichtlijn (Europese Richtlijn nr. 79/409/EEG van 2 april 1979 inzake het behoud van de vogelstand) afbreuk gedaan door nationale rechtsregels die zouden inhouden dat in een zaak waarbij SBZ-V worden vernield, bij de beoordeling van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel geen rekening wordt gehouden met het feit dat het betrokken gebied SBZ-V is doch enkel met het feit dat zij tot Industriegebied bestemd zijn?";

Overwegende dat, daargelaten de vraag of, gelet op het essentieel schriftelijk karakter van de procedure voor de Raad van State, ook in het raam van het kort geding, een prejudiciële vraag mondeling ter terechtzitting op ontvankelijke wijze kan worden gesteld, uit het verband tussen de tweede en de derde alinea van artikel 234 E.G.-Verdrag volgt dat de Raad van State over dezelfde beoordelingsbevoegdheid beschikt als elke andere nationale rechterlijke instantie bij de vraag of een beslissing op een punt van gemeenschapsrecht noodzakelijk is voor het wijzen van zijn arrest; dat de Raad van State derhalve niet is gehouden een voor hem opgeworpen vraag van uitlegging van het gemeenschapsrecht te verwijzen wanneer die vraag niet ter zake dienend is, dat wil zeggen wanneer het antwoord erop, hoe het ook luidt, geen invloed kan hebben op de oplossing van het geschil (Cf. H.v.J. 6 oktober 1982, S. R. L. CILFIT en LANIFICIO DI GAVARDO S. P. A./Ministerie van Volksgezondheid, nr. 283/81, *Jur. H. v. J.* 1982, I. 3415, r.o. 10); dat uit het voorgaande blijkt dat een beroep op het gemeenschapsrecht niet noodzakelijk is voor de oplossing van het thans aanhangige geschil; dat derhalve de gestelde vraag niet prejudicieel is; dat in deze omstandigheden om deze reden alleen al het verzoek tot het stellen "voor zover als nodig" van een prejudiciële vraag wordt afgewezen;

Overwegende dat niet is voldaan aan de tweede door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarde om de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit te kunnen bevelen; dat die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het verzoek tot tussenkomst van de n.v. VAN WELLEN in de vordering tot schorsing wordt ingewilligd.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 3.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

De kosten van de tussenkomst in de schorsingsprocedure, bepaald op 125 euro, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op dertien juni 2003, door :

de HH. G. DEBERSAQUES, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
W. GEURTS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

W. GEURTS.

G. DEBERSAQUES.